

Streszczenie. Katecheza VIII. Ks. Wiesław Łużyński. Nauczanie ojców Kościoła na temat Eucharystii.

Od pierwszych chwil istnienia Kościoła chrześcijanie gromadzili się na Eucharystii. Coraz bogatsza była również refleksja dotycząca Eucharystii. Ciekawą myśl na ten temat przedstawiają ojcowie Kościoła. Ich dorobek jest bardzo bogaty. Prezentując ich nauczanie trzeba dokonać selekcji, wyboru niektórych autorów i ich refleksji dotyczącej tej wielkiej tajemnicy wiary. Prześledzimy to, czego na temat Eucharystii nauczali św. Ignacy Antiocheński, św. Justyn, św. Ireneusz oraz św. Klemens Aleksandryjski.

Św. Ignacy Antiocheński – biskup Antiochii, nawiązując do Eucharystii, porównuje swoje ciało do pszenicy, która zostanie zmielona zębami dzikich zwierząt, by stać się chlebem złożonym Bogu w ofierze. Św. Ignacy przedstawia Eucharystię jako „pokarm nieśmiertelności”, „lekarstwo nieśmiertelności”, „dar Boży”. Spożywanie pokarmu eucharystycznego łączyło się z wiarą w zmartwychwstanie. Eucharystyczne ciało i krew Jezusa są jednocześnie znakiem jedności: Eucharystia jednoczy przyjmujących ją z Jezusem, a przez to jednoczy ich pomiędzy sobą, tworzy jedność Kościoła. Eucharystia jest przez niego przedstawiana przede wszystkim jako pokarm duchowy, umacniający w wierzących życie Boże, a nade wszystko dający przyjmującym go nieśmiertelność.

Św. Justyn – podejmuje refleksję nad tym, co dokonuje się podczas Eucharystii. Fakt, że Eucharystia jest ciałem i krwią Jezusa, pojmuje Justyn bardzo dosłownie. Porównuje przemianę chleba i wina do tego, co dokonało się w akcie wcielenia. Tak jak Słowo Boże przyjęło ciało i krew dla naszego zbawienia, tak samo Słowo Boże wstępuje podczas sprawowania Eucharystii w chleb i wino i stają się one ciałem i krwią. Przez Eucharystię już teraz dokonuje się przemienienie naszego ciała, upodabnia się ono do ciała Chrystusa.

Św. Ireneusz – biskup Lyonu. Eucharystia jest dla Ireneusza przede wszystkim świadectwem zbawienia i zmartwychwstania ciała. Dlatego czymś niezwykle istotnym jest dla niego realność cielesnego zjednoczenia, jakie dokonuje się podczas Eucharystii. Koncentruje się na jej owocach: tak jak chleb ziemski przez wezwanie Boże nie jest już zwykłym chlebem, lecz Eucharystią, gdyż składa się z dwóch elementów: ziemskich i niebiańskich, tak i ciała nasze, przyjmując Eucharystię, wyzwalają się od zniszczalności i zmierzają ku nadziei zmartwychwstania. Ireneusz łączy Eucharystię z dziełem stworzenia. Całe stworzenie Bóg uczynił dla człowieka i człowiek karmi się darami stworzenia. Jezus bierze rzeczy stworzone, te, które służą jako pożywienie człowieka i uznaje je za swoje ciało i krew. W ten sposób kontynuuje dzieło stworzenia i podnosi stworzenie na wyższy, nadprzyrodzony poziom.

Św. Klemens Aleksandryjski – traktuje wszystkie pokarmy jako symbol Logosu – Chrystusa karmiącego człowieka. Ponieważ Eucharystia jest według Klemensa przede wszystkim pokarmem duszy, łatwo można wskazać na jej owoce. Jej owocem jest ubogacenie, nasycenie duszy ludzkiej. Kolejnym owocem Eucharystii jest nieśmiertelność. Jest ona środkiem, który oczyszcza człowieka z zepsucia i złych cielesnych żądz. Ponieważ Eucharystia jest pokarmem, jej owocem jest także nasz wzrost w życiu chrześcijańskim.

W praktyce formacyjnej Akcji Katolickiej należy również kształtować świadomość, że Eucharystia jest centrum życia wiernych świeckich należących do stowarzyszenia. Dlatego należy łączyć spotkania oddziałów w parafiach z uczestnictwem we mszy świętej, adoracją Najświętszego Sakramentu. Warto zwrócić uwagę, by z uczestnictwem zawsze wiązało się przystąpienie do Komunii Świętej.